

PATHFINDER

MILÝ ČTENÁŘI TÉTO PŘÍLOHY,

ačkoli už jsme se s létem dávno rozloučili, pojďte si na něj přece jenom zavzpomínat! Rádi bychom se s vámi opět podělili o to, co spolu pathfinderi prožívají. Snad nebudou články zcela aktuální, ale zkuste je prostě brát jako vzpomínky na krásné chvíle strávené v přírodě – s kamarády a našim nebeským Otcem. Protože jsme za tyto chvíle vděční, rádi se s vámi o ně podělíme.

Tak například XVII. ročníku akce Helfštýn se letos zúčastnilo více než 200 příznivců Pathfinderu. I když už nějaký ten čas od akce uběhl, její účastníci stále rádi vzpomínají na zážitky ze hry s názvem „Cesta do zlatého města“, jak mi o tom napsali. Společně

jste pak mohli zavzpomínat na prožité akce při

zářijovém Dni Klubu Pathfinder. Některé

oddíly připravily k tomuto dni výstavku své činnosti, jiní nacvičili pro svůj sbor písničkový program. Věřím, že jsem nebyla sama, kdo si právě v tento den uvědomil, jak je Pánu Bohu vděčný za Klub Pathfinder a za všechny vedoucí, kteří se v něm dětem věnují. V dnešním „světě“ na

nás kolem číhá mnoho „nedobrého“, proto si važme každé chvíle, kterou naše děti mohou prožít ve společnosti s věřícími a s duchaplnou a kvalitní náplní volného času. Proto vám, milí vedoucí, přeji hodně Božího požehnání a síly do další práce s dětmi.

HEIDY

VÝCHODNÍ VÍTR

VANE I NA SLOVENSKU

Prázdninovou roverskou akcí Východního větru byl letos vandr po Velké Fatře. Ačkoli byla očekávána velká účast, nakonec se rozhodlo vyrazit do nepředvídatelných podmínek slovenských hor pouze sedm odvážlivců ☺.

Po malém organizačním kolapsu jsem na místo setkání přijel jako jediný v neděli. Ne-
tušil jsem, že ostatní potí krev na tábořišti v Čechách.

Posilnění 3 kg rajčat jsme se v pondělí v podvečer vydali z Turčianských Teplic do po-
hoří, které jsme chtěli v následujících dnech zdolat. Velká Fatra je krásné, romantické
pohoří s travnatými srázy a ne moc těžkými výstupy, i když několik dlouhých stou-
pání se cestou objeví. Cesta tedy slibovala pohodlnou chůzi. Obavou nás naplňoval
pouze fakt, že se Velká Fatra stala Národním parkem, a proto by počet ochranářů,
kteří lační po udělení pokuty nemajetným turistům stanujícím podél pěšin prvních
ochranných pásem, mohl být vyšší. My jsme ale měli štěstí a žádného strážce parku
jsme po setmění nepotkali.

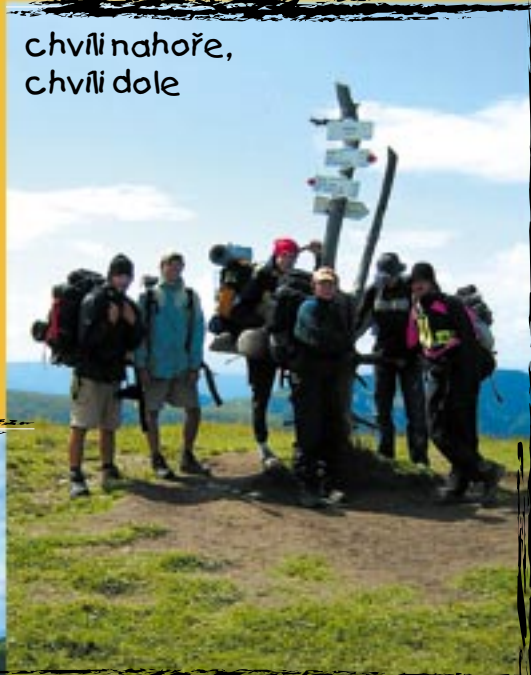
Druhý den po ránu jsme vyrazili do prudce stoupajícího kopce, abychom se napojili
na hřebenovku. Cestou jsme si prolezli jeskyni a prohlédli si archeologické kosterní
nálezy.

Některé z nás popíchalý vosy, ale odpoledne jsme už úspěšně zakončili česnečkou
na horské chatě a obsazením salaše, která pomohla překonat deštivou noc. Další
den jsme zdolali Ostredok (1592 m n. m.), nejvyšší vrchol Velké Fatry, a přenoco-
vali pod Černým kamenem, odkud byl vidět krásný západ slunce. Čtvrtek se ukázal
jako osudový, protože jsme nejen zabloudili, ale také nás chytl liják. Protože většina
z nás neměla po ruce pláštěnku, stal se z chůze závod s deštěm. Při představě spánku
v mokřých spacácích jsme se rozhodli překonat vzdálenost do Ružomberku v re-
kordním čase, což se nám skutečně povedlo, jen chodidla z toho neměla moc velkou
radost. Nechtěli jsme si ale nechat ujít koupel v termálním koupališti. Rozhodli jsme
se tedy, že neodjedeme ihned domů, ale přepravili jsme se zmoklí k Bešeňové, kde nás
hodná paní průvodčí nechala přespat v čekárně a uvařila nám čaj. Ti odvážnější z nás
ještě v noci a za deště vyrazili hledat možnost ohřátí v teplé vodě a nakonec skončili
u vývodní trubky z Bešeňovského koupaliště. Ráno jsme si ale máchání užili všichni,
zaježdili si na toboganu a dosyta se najedli, abychom odpoledne mohli vyrazit zpátky
domů, do Čech.

ZA VV CHALDA

co dodat — nádhera

chvíli nahore,
chvíli dole

Jak jste se sem dostaly?

uf to byla fuška

hotel s **** aneb ŽSR nás hostí

jako malí

VZPOMÍNKA NA TÁBOR SEVERNÍ

Severohvězdný tábor Jizerky 2004 se letos částečně odehrával na kolech. Jako vždy jsme byli rozděleni na „mladší“ a „starší“. Starší jezdili na kolech a mladší chodili kratší trasy pěšky. Putovali jsme po stopách apoštola Pavla. Nejenže jsme se snažili navštívit „důležitá místa“ jeho misijních cest, ale zároveň jsme získávali tajné indicie, které nás naváděly k cíli cesty. Spolu s Pavlem jsme také přemýšleli

nad smyslem života a Božím požehnáním v něm. Pomocí her jsme se přibližovali ke způsobům života Pavlových současníků. Třeba společně s Lydií jsme obchodovali, byli jsme svědky toho, když Pavel vzkřísil Eutycha, zažili jsme pocit muže z Lystry, který měl ochrnuté nohy, museli jsme získat římské občanství, aby nás ve Filipch neuvěznili apod.

Každá skupina si psala svůj cestovní deník. Tak například, co si zapsala o jednom dni skupina Salamina...

HVĚZDY

...Milý salaminský deníčku! Dneska jsme si trochu hráli na obchodníky. No, v dnešní době možná spíš na ekonomy. Museli jsme dojít do Raspenavy — tedy do starodávného města Filip. V obálce, kterou jsme včera našli na jiném místě, kde působil apoštol Pavel, byl příběh o tom, jak

obchodnice Lydie uvěřila. Snažili jsme se naučit obchodovat. Kromě příběhu jsme v obálce měli i jehlu. Tu jsme potom vyměňovali za něco jiného, a to za další věc a další atd. Někteří lidé byli opravdu milí. Někteří nás naopak div nevynesli v zubech. Naši Salaminci bojovali udatně až do cíle. Jsou stateční, odvážní a dokonce se naučili mluvit s lidmi.

mají děti spousty podnětů, ale máloco je vybízí k tomu, aby se zamýšlely nad Bohem a jeho působením v našich životech. Líbí se mi, že se formou hry děti zamýšlely aspoň na táboře...”

„...Je ještě pár věcí, na kterých do příště zapracujeme... Hlavní je, že se dětem tábor líbil...”

Pak jsme se měli dostavit k poslovi, který nám předal další šifru a indicii. Snadno a rychle jsme ji vyřešili. Zní: „Při hledání Boží vůle je důležité vědět, co Bůh chce, abychom děláli, a kam nás chce poslat. Stejně důležité však je vědět, co chce, abychom nedělali, a kam chodit nemáme.“ Vymysleli jsme na to takovéhle zamýšlení:

- * musíme o Bohu něco vědět
- * musíme za ním chtít jít
- * musíme ho poslouchat
- * Bůh nás chce změnit.

Tak, milý deníčku, to jsou naše zážitky za dnešek. Ahoj zítra...

A názor vedoucích?

„...Potěšilo mě, že máme celotáborovou hru na biblické téma. V dnešním světě

A co říct závěrem? Snad to, co jsme se od Pavla snažili naučit a co jsme také poslední den našli na starodávném svitku: „Snažil jsem se dát vám příklad. Vaší povinností je ujímat se slabých a pracovat pro ně. Vždy mějte na paměti slova Pána Ježíše: ‚Větší radost je dávat než dostávat.‘“

ZA SEVERNÍ HVĚZDU JITULKA

PAKOV 2004

Letný tábor

Ranný nástup

Pár vreých slov na úvod dňa

Workshop — Zachráň priateľa (Prvá pomoc)

Workshop — BIVAK

Bobřík nepríjemných pocitov

Bobřík odvahy

Celý rok som sa tešil na tento tábor. Tri mesiace pred jeho začiatkom som sa začal intenzívne pripravovať. Nakopíroval som, rozmnožil a rozniesol 2 000 pozvánok do škôl a s napätím som čakal na odozvu.

Veľa vecí som na začiatku nemal jasných, ale jedným som si bol istý na 100% — nechcel som robiť tábor pre adventistické deti. Často sú totiž kritické a nevedia oceniť snahu vedúcich. Kto vie, kde sa to naučili... Rozhodol som sa teda pozvať deti „zo sveta“ (tie zlé :-)) a nehodné našej pozornosti.

Začali prichádzať prvé prihlášky. Celkovo sa ich nazbieralo 30. Zmes rôznych pováh, veku a názorového spektra. Boli to deti, ktoré nevedeli, čo je pred nimi. Ale s napätím očakávali deň „D“.

Po príchode sme začali stavať tábor a zároveň sme sa zoznamovali. Nastala slávnostná chvíľa zapálenia vaty. Zrazu som nevedel ako začať. Všetky deti a väčšina vedúcich boli „zo sveta“. Bál som sa pomodliť. Moja manželka stála vedľa mňa a dobre vedela, čo práve prežívam. Chytila ma za ruku a zašepkala mi do ucha, že ak vynechám Boha z našich aktivít, bude to tábor o ničom. Nabral som odvalu, nadýchol som sa a spýtal sa detí, či by vedeli, za čo by sa mohli na začiatok poďakovať. Deti ma milo prekvapili. Zopár z nich vyslovilo nádherné slová vďačnosti. Každý deň, ráno i večer, sme potom spoločne s deťmi „ďakovali“.

Prežili sme nádherný čas plný zábavy, hier a smiechu, ale aj chvíľ vážnych. Jednoduchá pohoda. Keď sme sa po týždni vracali domov a autobusom sa niesol spev chvál, jedného chlapca napadlo, že by bolo dobre predviesť to, čo sa naučili na tábore a zapievať rodičom. Boli to samozrejme „piesne o Bohu“. Oblial ma studený pot. Moja prvá myšlienka bola: Vystúpim z autobusu. Vyparím sa. Rodičov som totiž neupozorňoval, že tábor má kresťanský podtext. Deti vystúpili a pred svojimi rodičmi zažali Božie svetlo. Nadšene spievali a rodičia len otvárali oči. Bol som rád, že to dopadlo dobre. Môj strach a obavy boli neopodstatnené.

Nakoniec som dostal aj slovné ocenenie od jedného z mojich vedúcich. Ako dieťa i vedúci sa zúčastnil viacerých kresťanských táborov. Povedal, že tento mal na deti po evanjelizačnej stránke najväčší dopad. Vyjadril obdiv nad tým, ako sme deťom Boha predstavili. Síce sme o ňom príliš nehovorili, ale napriek tomu bol na prvom mieste. Na začiatku som povedal, že sa chcem zamerať na tábory pre deti „zo sveta“. Hoci sám mám doma tri deti, trvám na svojom. Prečo? Mnohé sa síce prihlásia, ale tesne pred táborom sa polovica z nich odhlási — a tábor je potrebné zrušiť. Investované úsilie vyjde často navnivoč. Pre nich tábor skončil a skončil aj pre tie deti, ktoré na tábor chceli ísť. Z tých, ktoré sa prihlásili na tento tábor, sa odhlásilo iba jedno.

Do programu a organizácie tábora som zapojil aj svoje vlastné deti. Dal som im toľko zodpovednosti, koľko dokázali uniesť. Boli mi veľkými pomocníkmi. A čo je dôležité, tábor nekritizovali — veď by tým zároveň kritizovali aj svoju prácu. Je to cesta, ktorú som skúsil a po ktorej chcem ísť.

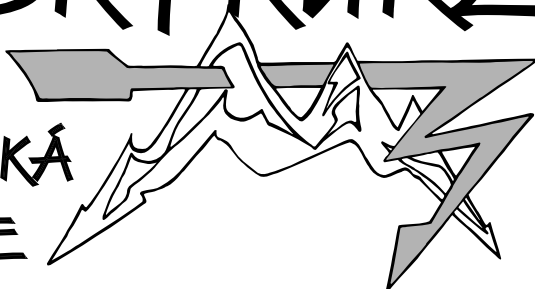
SORRY — VEDÚCI TÁBORA

P. S. Mimochodom, vôbec si nemyslím, že deti zo sveta sú zlé.

RÁDCOVSKÝ KURZ

OBLASTI

HORSKÁ
BOUŘE

Už je to docela dávno, kdy se v Novém Jičíně poprvé sešli zájemci o studium Rádcovského kurzu oblasti Horská bouře. Tehdy všichni, do jednoho natěšení a plní očekávání věcí budoucích, usedli, aby do sebe mohli začít vstřebávat nové informace, vědomosti a dovednosti. Člověk by řekl „víkendová škola“, zdání však klame. Vůbec to nebylo jen učení! V těch čtyřech úžasných víkendech mohl každý z nás zažít nepřeberné množství zábavy, legrace a úsměvných situací. Jsme bohatší o spoustu zážitků i nových kamarádství. Po již zmíněných čtyřech víkendech sedavé teorie však musela zákonitě následovat i nějaká ta praxe a závěrečné zkoušky, všemi očekávané s mírným brněním v žaludku. K ukončení výuky a především praktické části jsme se sešli ve středu 8. 9. 2004. Postupně jsme oprášili mnohé ze svých tábornických znalostí a dovedností (motali jsme uzly, běhali po lese s buzolami atd.), případně je úplně obnovili, a začali jsme se (hlavně psychicky) připravovat na páteční závěrečné zkoušky. Největší očekávání a napětí v nás však vyvolávala zkouška praktická. Měli jsme vymyslet, připravit a zorganizovat dvouhodinový zábavný program pro 13 dětí (ve věku 5-13 let) z místních azylových domů. Po mnoha ztřeštěných nápadech, neúspěšných návrzích i pocitech zoufalství a beznaděje jsme přece jen kýžený program vymysleli. Setkal se s úspěchem u dětí a snad i u přihlížejících vedoucích. V sobotu večer byl kurz oficiálně ukončen a ve vynikající atmosféře slavnostního ohně jsme všichni složili slib rádce. Hřejivý pocit v každém z nás vyvážil všechno naše úsilí i čas, který jsme do kurzu i svého vlastního růstu vložili.

Ahoj na lednovém setkání!!!

KAJKA

P.S. Navštivte naše oblastní stránky na adrese www.horskaboure.info